

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 686/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Karolom Hričovským, Š. Moyzesa 10, Zvolen, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 39 Er 28/2014 z 13. júla 2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť [REDAKOVANÉ] p r i j í m a na ďalšie konanie.
2. Návrhu [REDAKOVANÉ] na odklad vykonateľnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava II č. k. 39 Er 28/2014-57 z 13. júla 2015 n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len

„sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 39 Er 28/2014 z 13. júla 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), ktorým boli námietky povinného proti exekúcii a návrh na zastavenie exekúcie zamietnuté.

2. Sťažovateľ sťažnosť zdôvodnil tým, že «Okresný súd Bratislava II. dňa 12.03.2014 poveril súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] vykonaním exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť dlžné výživné na oprávneného vo výške 5576,48 € za obdobie od 14.07.2009 do 17.02.2014 a bežné výživné na oprávneného vo výške 99,58 € od 17.02.2014 až do budúca, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní a trovy exekúcie.

Dňa 2.05.2014 boli exekútorovi doručené sťažovateľove (povinného) námietky proti exekúcii, v ktorých okrem iného poukázal na to, že oprávnený (sťažovateľov najmladší syn) s nim žil počas rozhodného obdobia (až do konca roka 2013) po smrti manželky... v spoločnej domácnosti, pričom všetky náklady spojené s jej vedením znášal sťažovateľ a všetky potrebné veci z domácnosti využíval oprávnený neobmedzene. Sťažovateľ tak... oprávnenému po celý čas výživné (ako aj svoju starostlivosť) poskytoval, pričom vyjadril údiv nad prebiehajúcou exekúciou (a obavu, že o peniaze sa usiluje s ohľadom na výdavky v trestnom konaní, v ktorom má byť trestne stíhaný za drogovú trestnú činnosť) a zdôraznil, že nároky oprávneného sú neoprávnené...

Súd vyzval na vyjadrenie k námietkam aj oprávneného. To boli súdu doručená dňa 16.09.2014 a oprávnený v ňom poprel akékoľvek plnenie vyživovacej povinnosti zo strany sťažovateľa a uviedol, že na náklady spoločného bývania v byte na [REDAKOVANÉ]... prispievali aj iní spoluvlastníci bytu... Súd toto vyjadrenie oprávneného sťažovateľovi na jeho vyjadrenie nezaslal, ani ho o tomto vyjadrení nijako neupovedomil, sťažovateľ tieto tvrdenia preto nemohol poprieť, resp. vyvrátiť a vyjadriť sa k nim a vydal rozhodnutie, konkr. dňa 24.09.2014 vyššia súdna úradníčka Okresného súdu Bratislava II, [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], uznesením sťažovateľove námietky proti exekúcii zamietla. Toto uznesenie trpelo podobnými vadami ako trpí aj uznesenie, proti ktorému smeruje táto sťažnosť.. Po prietahoch pri doručovaní tohto uznesenia sa sťažovateľ v zákonnej lehote proti nemu odvolal. Sťažovateľ v podaných námietkach, ako aj vo svojom

vyjadrení k vyjadreniu exekútora poukazoval na skutočnosti, ktoré sú dôvodom na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. b) a f) Exekučného poriadku a exekúciu žiadal zastaviť... Nakoľko sa týmito dôvodmi súd po celý čas nezaoberal a exekúciu nezastavil, podal sťažovateľ aj samostatný návrh na zastavenie exekúcie. Dôvody v ňom obsiahnuté zahrnul aj do svojho odvolania.

Po opätovných prietahoch konaní súd (bez akéhokoľvek dokazovania) vydal dňa 13.07.2015 uznesenie, ktorým námietky sťažovateľa proti exekúcii, ako aj jeho návrh na zastavenie exekúcie, zamietol...

Exekučným titulom v danej veci je rozsudok Okresného súdu Bratislava II (27 P 391/05-36) zo dňa 18.01.2006, ktorým bola schválená dohoda medzi sťažovateľom a jeho nebohcou manželkou, ktorou sa ich maloleté deti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zverili do jej osobnej starostlivosti a sťažovateľ sa zaviazal prispievať mesačne na ich výživu (v prípade [REDAKOVANÉ] sumou 3000 Sk mesačne) s tým, že takto určené výživné mal poukazovať: „vždy do 15-teho dňa v mesiaci, k rukám matky detí“. Takto určenú vyživovaciu povinnosť plnil až do smrti matky.

Po smrti matky som sa ako jediná žijúca osoba s rodičovskými právami a povinnosťami o synov osobne staral (ako uviedol aj v námietkach) a vyživoval ich, v byte na [REDAKOVANÉ] (a od konca roku 2011 v rodinnom dome v obci [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v Rakúsku). Oprávnený tak ako sťažovateľov syn mal zabezpečené od sťažovateľa bývanie, výživu aj osobnú starostlivosť... a výchovu. V čase smrti matky (14.07.2009) mal oprávnený 16 rokov, bol teda ešte maloletý, bez plnej spôsobilosti na právne úkony. Bolo teda sťažovateľovým rodičovským právom a povinnosťou sa o neho osobne starať, vychovávať ho, vyživovať ho a z pozície zákonného zástupcu spravovať jeho majetkové záležitosti. V týchto úlohách plne nahrádzal aj zosnulú manželku. Je preto absurdné požadovať od sťažovateľa výživné za obdobie po smrti matky vo forme, aká je určená v súdom schválenej dohode s ňou, teda v mesačných peňažných splátkach k jej rukám, resp. na jej účet (ktorý jej smrťou zanikol). Takto určené platobné miesto fakticky aj právne zaniklo (rovnako ako zanikla spôsobilosť mať práva a povinnosti druhej strany dohody, t. j. zosnulej manželky). Rovnako absurdné by bolo od sťažovateľa požadovať, aby mesačne najprv sám sebe... poukazoval určenú čiastku a až potom z nej zabezpečoval potreby maloletého syna.»

3. Po citácii § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku poukázal sťažovateľ na zánik jeho povinnosti uloženej exekučným z titulu osobným plnením po smrti matky, a to až do konca roku 2013, keďže hradil všetky výdavky spojené s výživou a inými materiálnymi potrebami oprávneného. Namietal, že okresný súd sa svojvoľne priklonil na stranu oprávneného a argumentáciu povinného (sťažovateľa) ponechal bez povšimnutia. Uznesenie tak podľa sťažovateľa vychádza z neúplného zistenia skutkového stavu veci a z nesprávneho právneho posúdenia veci. Za neodôvodnené a zasahujúce do jeho základných práv považoval sťažovateľ konštatovanie okresného súdu, že „Uvedené podania povinného súd považuje za obštrukčné, v snahe vyhnúť sa exekučnému konaniu“. Z obsahu uznesenia nie je možné zistiť, na základe čoho dospel k takémuto záveru, keď v konaní došlo k prietahom a pochybeniam zo strany okresného súdu, pričom sťažovateľ si riadne plnil všetky povinnosti účastníka konania a aktívne v konaní vystupoval. Zdôraznil, že „...v kontexte relevantnej judikatúry nemožno využívanie opravných prostriedkov, iných prostriedkov procesnej ochrany a iných procesných úkonov, na ktoré je účastník podľa zákona oprávnený, považovať za prietah, či obštrukciu...“

Možno teda zhrnúť, že Okresný súd Bratislava II svoje difamačné tvrdenie o tom, že sťažovateľove podania sú len obštrukciou a že sťažovateľ sa snaží vyhnúť exekučnému konaniu nezdôvodnil, pričom bol to práve sťažovateľ, kto sa snažil o plynulý priebeh konania a čo najrýchlejšie rozhodnutie vo veci. Jeho majetok bol zablokovaný, pričom sa nijako nesnažil zmariť účel exekúcie, prevádzať majetok na tretie osoby a pod. Je preukázané, že k zbytočným prietahom súdu došlo v dôsledku nečinnosti súdu, nie sťažovateľa, pričom tieto majú negatívny dopad nielen na sťažovateľa, ale aj oprávneného a účel exekučného konania. Na základe toho možno mať za to, že Okresný súd Bratislava II do odôvodnenia napádaného uznesenia účelovo, svojvoľne a celkom zbytočne inkorporoval aj svoj neodôvodnený hodnotiaci úsudok, ktorý sťažovateľa obviňuje z obštrukcií a vyhýbania sa exekučnému konaniu, pričom na takýto hodnotiaci úsudok neexistuje žiaden racionálny skutkový základ... Z tohto hľadiska určite nemožno hovoriť o vecnom (nie je známe, z akých skutočností takýto úsudok vychádzal, nakoľko také nie sú), konkrétnom (neopiera sa o žiadne skutočnosti) ani primeranom (nie je známe, akému legitímnemu účelu by takéto subjektívne hodnotenie sťažovateľa a jeho úkonov mohlo slúžiť) hodnotiacom úsudku. Súd sa tak netradične stal primárnym porušovateľom osobnostných práv sťažovateľa, ktorý v neľahkej životnej situácii, v dôchodkovom veku, musí okrem

arbitrárneho rozhodovania v exekučnom konaní strpieť aj svojvoľné difamačné výroky súdu v uznesení, teda na verejnej listine, ktorá sa okrem neho doručuje aj oprávnenému, resp. jeho právnenému zástupcovi a exekútorovi a ako súčasť súdneho spisu bude prístupná každému, kto má k nemu prístup... Súd sa porušenia osobnostných práv sťažovateľa nedopustil v klasickom občianskoprávnom vzťahu a preto sťažovateľ sa nemôže proti difamačnému hodnotiacemu úsudku v uznesení brániť prostriedkami súkromného práva (žaloba na ochranu osobnosti), ale z mocensky nadradenej pozície orgánu verejnej moci, v rámci výkonu súdnej moci. Napriek tomu, že sťažovateľ sa v konaní žiadnych chýb ani nečinnosti nedopustil, musí čeliť ataku na jeho povest' a dobré meno, navyše zo strany subjektu, ktorý sa sám dopustil toho, čo sa mu vytýka (prieťahy v súdnom konaní, zmätočné a arbitrárne rozhodovanie a iné skutočnosti, majúce za následok predlžovanie exekučného konania, ktoré sa nikdy nemalo ani začať, a keď sa už začalo, malo byť zastavené), čím sa bez svojej viny ocitol v nedôstojnej situácii. Na základe uvedeného možno mať za to, že Okresný súd Bratislava II vyslovením citovaného hodnotiaceho úsudku v odôvodnení napádaného uznesenia zasiahol do základného práva sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena).“

4. Namietané porušenie práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy sťažovateľ zdôvodnil nesplnením povinnosti okresného súdu preskúmať exekučný titul z formálnej a materiálnej stránky už pri poverovaní exekútora vykonaním exekúcie. Namietal, že okresný súd sa vôbec nezaoberal účinnosťou exekučného titulu, čím došlo k priamemu zásahu do jeho majetkovej sféry. Jeho majetok ostal naďalej blokovaný, a je preto obmedzovaný vo výkone vlastníckych práv. Navyše, exekútor začal aj s výkonom exekúcie, keďže finančné prostriedky z účtu sťažovateľa zexekvoval. Vzhľadom na ústavnú neudržateľnosť napadnutého uznesenia tak sťažovateľ namietal aj porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy.

5. Uznesenie okresného súdu považoval sťažovateľ z pohľadu rozhodovania o návrhu na zastavenie exekúcie za ešte arbitrárnejšie, pretože odôvodnenie sa s týmto návrhom osobitne vôbec nevysporadúva a lakonické konštatovanie o neuvedení dôvodu podľa § 50

Exekučného poriadku v námietkach proti exekúcii vo vzťahu k tomuto návrhu považoval za irelevantné.

6. Prípustnosť sťažnosti sťažovateľ zdôvodnil nemožnosťou podať proti namietanému uzneseniu odvolanie a dovolanie, prípadne využiť iný účinný prostriedok nápravy.

7. Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadost'učinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Vzhľadom na rozsah, intenzitu a okolnosti namietaného porušenia označených práv považoval deklarovanie porušenia práv za nedostatočné. Zdôraznil, že súdny exekútor už siahol *«na finančné prostriedky sťažovateľa na bankovom účte, čím bolo najtvrdším spôsobom zasiahnuté do jeho vlastníckych práv bez toho, aby sa mu dostalo náležitej ochrany na príslušnom orgáne ochrany práva (Okresný súd Bratislava II), pričom aj jeho ďalší majetok zostáva zablokovaný, a to už po značnú dobu, bez toho, aby sa domohol zákonného nearbitrárneho rozhodnutia vo veci. Aj keby sa sťažovateľovi nakoniec podarilo dosiahnuť zastavenie exekúcie, musel by vynaložiť ďalšie finančné prostriedky, čas a úsilie v príslušných konaniach, aby sa mu zexekvované finančné prostriedky vrátili, pričom bez svojej viny sa ocitol v rizikovitom postavení, kedy mu nik negarantuje úspech v takýchto konaniach a prípadnú vymožitelnosť prípadných rozhodnutí, na základe ktorých by mu finančné prostriedky mali byť vrátené a ani to, či sa ako dôchodca vrátenia tejto sumy dožije. Pokiaľ ide o zásah do jeho práv podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je potrebné si uvedomiť, že nedôstojné postavenie „nespravodlivo obvineného“, spôsobené difamujúcim hodnotiacim úsudkom vyjadreným na verejnej listine, v akom sa ocitol sťažovateľ, nie je možné kompenzovať v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky rovnako, ako v civilnom konaní ochrane osobnosti (príkaz na uverejnenie ospravedlnenia a pod.). Sťažovateľovi poškodenému svojvoľným a neoprávnene kritickým hodnotením súdu by sa malo poskytnúť primerané zadost'učinenie za zásah do jeho základných práv a to v peňažnej podobe.»*

8. Sťažovateľ v záujme svojej ochrany pred ďalšou potenciálnou ujmom navrhol, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť namietaného uznesenia.

9. S poukazom na uvedené skutočnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol, že:

„1. Základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa č. 19. ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13.07.2015 (39 Er/28/2014-57) porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13.07.2015 (39 Er/28/2014-57) sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava II na nové konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť na účet určený sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

10. Sťažovateľ si taktiež uplatnil nárok na náhradu trov konania v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi.

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúmal,

či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podstata námietok sťažovateľa spočíva v arbitrárnosti a nezákonnosti namietaného uznesenia. V uznesení okresného súdu sa uvádza: „Súd sa opätovne zaoberal námietkami povinného proti exekúcii. Oboznámil sa s obsahom spisu, dôkazmi v ňom založenými a s poukazom na zistený skutkový stav a cit. ust. zákona opätovne dospel k záveru, že povinný neuviedol v námietkach proti exekúcii žiadny zo zákonných dôvodov uvedených v § 50 Exekučného poriadku.

Exekučným titulom v predmetnom exekučnom konaní je rozsudok tunajšieho súdu č. k. 27 P 391/05-36 zo dňa 18.01.2006, ktorým bol povinný zaviazaný platiť výživné pre oprávneného vo výške 99,58 € mesačne od 15.07.2009.

Uvedené podania povinného súd považuje za obštrukčné, v snahe vyhnúť sa exekučnému konaniu. Exekučné konanie je vedené na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu.

V námietkach proti exekúcii povinný neuviedol žiadny dôvod podľa § 50 EP, ktorý by spôsobil zánik vymáhaného nároku alebo bránil vykonateľnosti exekučného titulu alebo je tu iný dôvod pre, pre ktorý je exekúcia neprípustná.

Na základe uvedeného odkazujúc na uvedené skutočnosti a cit. zákonné ustanovenia súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.“

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

16. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

17. Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (*mutatis mutandis* napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a sú v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Keďže nezistil nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach a ani dôvody na jej odmietnutie, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých treba posúdiť v konaní vo veci samej, prijal sťažnosť na ďalšie konanie.

19. Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

20. Sťažovateľ v sťažnosti žiadal odložiť vykonateľnosť namietaného uznesenia v zmysle citovaného ustanovenia. Tento návrh zdôvodnil hrozbou ďalšieho zásahu do jeho vlastníctva a vznikom potencionalnej nenapraviteľnej ujmy. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že exekútor už siahol na finančné prostriedky sťažovateľa na bankovom účte, v dôsledku čoho by odklad vykonateľnosti rozhodnutia stratil praktický význam. Nie je možné ani opomenúť, že exekučný titul ukladá povinnému (sťažovateľovi) platiť výživné do budúca, pričom súčasný stav sťažovateľ neopisuje. V odôvodnení uznesenia okresného súdu sp. zn. 39 Er 28/2014 z 24. septembra 2014 sa uvádza, že oprávnený je študentom vysokej školy a má právo na určené výživné. V prípade vyhovenia návrhu na odklad vykonateľnosti namietaného uznesenia by preto došlo k zásahu do práva oprávneného zaručeného v čl. 41 ods. 4 ústavy, teda do práva na rodičovskú starostlivosť premietnutú do vyživovacej povinnosti. Ústavný súd preto návrhu na odklad vykonateľnosti nevyhovel.

21. V konaní o prijatej sťažnosti rozhodne ústavný súd aj o ďalších nárokoch sťažovateľa uplatnených v návrhu na rozhodnutie vo veci samej (petite) jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2016